1

Ти мені сказала, що три дні
тому між літаючого листу
бачила смереку на груні:
на боках — від моху — попелисту.

Ти мене покликала: ходім!
Бо її відбиток зяв в плесі.
Може, злі вітри у танці злім
вирвали з корінням і понесли,

а з-під хмари кинули в строми,
вихору здійнявши золотисту,
смеречину з гострими грудьми
на боках — від моху — попелисту.

Я кричу: не йди по сліду тім —
вдариш серце в золотій покрові!
Гостра бартка в розмаху страшнім
так відтяла віти смерекові,

ніби хтось в останню мить не зміг
бартку ту в чоло моє ввігнати.
Навіть якщо завтра йтиме сніг,
де на цій землі колядувати?

2

Сніг усе ж пішов.

Не йшов, а біг,

бо недовго — з хати і до хати.
Брав я слід, як пес.

Твій страх стеріг.

Я знайду,

кому колядувати.

Все ж був сніг як сніг —

як плоть жива,

що співа під хвоєю й смолою.
В чоряу ніч

між зорями Різдва

коник і ягня стоять з тобою.